

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

11
2017

45 Kč / 1,70 €

Ukázat dětem směr

Mariánský sloup

Co se dělo
v zákulisí /6

Mít pobočku u bran pekla

rozhovor
s Danielem
Kolendou /8

Nutit děti k modlitbě?

radý rodičům /13

úvodník

4 200 euro na kočku

Lubomír Ondráček

křesťan a společnost

6 „Smíření“ za každou cenu?

Tomáš Dittrich

rozhovor

8 Muslimové dnes spěchají
do Božího království

Daniel Kolenda

téma: Ukázat dětem směr

11 Intuice, naslouchání a boje o elastáky

Radomír a Dagmar
Kalenští

14 Vliv rodiny a společenství

Miluše Šálková

14 Vedoucí dětem nepředá více, než má sám

anketa

16 Co nabídnout „elektronickým“ dětem?

Daniel Fér

16 Křesťanské organizace věnující se v ČR dětem

17 Tipy, triky, strategie

Alena Damijo

můj příběh

19 Pán Bůh to vzal šmahem

Marie Hovorková

z historie

20 Zarostlý, nečesaný, otrhaný...

Lorenzo Dow,
Jaroslav Pleva

recenze

22 O Tabitě, která nevstala

Tomáš Dittrich

22 Nevyžádané rady mládeži

Lucie Endlicherová

připravujeme

■ nad Biblií: Chana a Marie – co měly společného?

■ povídka: Vánoční myši sen

■ z historie: Jak vznikla píseň Tichá noc

■ soutěžní křížovka, silvestrovská stránka

6
„Smíření“ za každou cenu?
křesťan a společnost

8
Snažím se navázat spojení
s Duchem svatým
rozhovor s Danielem Kolendou

11
téma:
Jak dětem ukázat
cestu k Bohu?
Vliv rodiny a společenství

20
z historie:
Lorenzo Dow
Zarostlý evangelista v roztrhaných kalhotách

ŽIVOT VÍRY

ročník 28 / listopad 2017
cena 45 Kč / 1,70 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich,
Lucie Vlasáková, DiS.

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich,
Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger,
Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923

e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatné@zivotviry.cz.
Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:

Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbnh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbnh>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce.

Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

na letní konferenci Awakening Europe (AE) s heslem „Nová reformace“ se mi líbilo propojení velkých shromáždění s masivní kampaní mnoha skupinek a jednotlivců v ulicích Prahy. Reportér Magazínu Dnes, který se zrovna v té době převlékl za žebráka, aby o tom, jak se u nás žebráci cítí, mohl napsat poutavou reportáž, si sice utahoval z jedné zahraniční aktivistky, která mu spolu s lístkem na večerní evangelizaci dala i dvoustovkovou bankovku, ale věřím tomu, že řada lidí byla skutečně oslovena biblickým poselstvím.

Také se mi líbí zdravá míra exhibicionismu evangelistů, kteří v Praze vystoupili. Ben Fitzgerald má každý měsíc jinak upravený vous, o Toddu Whiteovi s jeho dredy a vytuněným oblečením ani nemluví. Chtějí oslovovat již svým zevnějškem. Pod efektními tričky jim ale tlučou srdce toužící po záchraně lidí. Kvůli tomu, aby někteří poznali Krista, je evangelista ochoten dělat ze sebe tak trochu kašpara, a pokud si to zároveň užívá, budiž mu to přáno.

O pouliční evangelizaci najde člověk hodně i na internetu. Torben Søndergaard, který si myslí, že je hlasatelem už poslední reformace, svědčí o zázračných uzdraveních v ulicích měst i o tom, jak vede lidi, které náhodně zastaví, k přijetí Krista. To je nesmírně povzbuzivé a chce se od něj učit.

Jak na to reaguje církev Západu? Pamatujme, že služba v ulicích je rys i možnost církve jen v určité oblasti a kultuře. Církví v Číně a v islámském světě může být pouliční evangelizace ukradená. Tam taková reformace nemá šanci, leda, že by někdo chtěl péči o rodinu nechat na svém partnerovi a evangelizační úsilí dlouhodobě přesunout do vězení, do koncentráku nebo (v Severní Koreji) na popraviště.

Rozruch kolem pouličních evangelizací v církvi vzbudil dojem, že ztížíš duchovního boje a průlomu je na veřejných prostranstvích. Někteří nespokojení s pohodlností a přežraností svého společenství a podníceni internetovým vyučováním odcházejí do ulic. Je to správné, ale jen pokud to není spojeno s pocity, že konečně začal někdo něco dělat pro Boha.

A ti starší nebo ti s menší dávkou pouličního sebevědomí, kteří také touží po reformaci/evangelizaci/revitalizaci, mají špatné pocity, že uzdravovat ven nechodí (a možná i z toho, že rozpoznávají pýchu i praktické nedostatky u některých z těch, kteří se do ulic přestěhovali, a bojí se, že je odsuzují). No, a třetí skupina, to je ta přežraná, ale myslím, že může být docela malá – určitě menší, než by si myslel pouliční předvoj.

Pokud jako vedlejší produkt toho všeho vznikl v církvi pocit, že nejdůležitější služba je pouliční evangelizace, je to chyba. Pouliční evangelisty potřebujeme, a pokud si nemyslí, že jsou jedinými průkopníky, budou jejich svědectví na skupinkách i na bohoslužbách vždycky povzbuzením. To je skvělé, ale nesmí se to přeceňovat. Kolik lidí do vašeho společenství přišlo díky pouliční evangelizaci? Kolik lidí z pouličních evangelizací na Awakening Europe přišlo do jednotlivých pražských společenství? Hádám, že několik jednotlivců. Díky Bohu za ně, ale takhle církev nevyroste.

Obrovský důraz na pouliční evangelizaci je projevem slepé uličky, do které se přežraná církev

dostala. Je v tom naděje, že „to“ za ni někdo někde udělá, a hlavně někde „jinde“. Je to také naděje nespokojenců, kteří mají pocit, že se něco začalo dít. Pouliční evangelizace nikdy nebyla ani nebude významnějším zdrojem růstu církve. Bez sborů to nepůjde.

Za AE stojí kalifornský sbor Bethel a organizace CfaN, kde o důležitosti sborů vědí, takže z Awakeningu přehnaný důraz na pouliční evan-

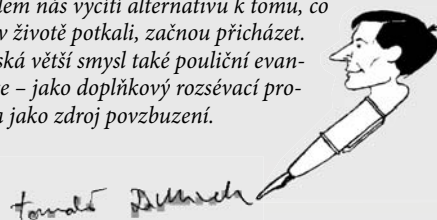
Přežraná církev a pouliční evangelizace

gelizaci nepochází. Ale za některými novějšími hnutími sbory nejsou. Zde působí teologie, že církev je zbytečná – smysl jim dává jen sdružení dvoj- a trojčlenných skupinek a občas nějaká ta konference, kde protagonisté hnutí kážou o tom, že pravidelná shromáždění, natož nějaká jiná vedoucí než oni nejsou potřeba.

Taky vím, že nikde v Bibli není uvedena „správná“ velikost skupinky ani shromáždění, kromě nejmenší jednotky (dva nebo tři). Obojí se totiž mění v závislosti na době a kultuře. Když čtu Skutky, vidím, že tu byly domácí skupinky (technicky mohly mít, a často asi i měly, desítky členů) i větší setkání, z počátku konaná v chrámě. (Velká shromáždění ovšem nejde pořádat v dobách pronásledování.) Kromě toho existovaly struktury vedení (o nich viz např. Skutky 6 a 13). Ani zde nám to Bible nenalínkovala, ale je zřejmé, že církve od počátku měla skupiny vedoucích i pravidelná shromáždění.

Chybou nespokojenců je, když rezignují na církev, jak je zakódována v Bibli. Mají k tomu mnohé důvody: církevníkou konzervativnost, zabydlenost, přesycenost, to, co v církvi vidí kolem sebe. Kritici církve mají velmi často pravdu. Ale vzdát to s církvi znamená odmítnout to, co je v Bibli. Špatné zkušenosti k tomu neposkytují legitimní důvod.

Kudy přijde změna? Musím zopakovat, že ji nepřinese pouliční evangelizace. Důležitější je, abychom o Kristu mluvili předně se sousedy a kolegy v práci, s lidmi, které známe. Pokud nebude kam lidi přivést, může jakákoli evangelizace stejně fungovat jen částečně. Naše shromáždění musejí na nově příchozí působit věrohodně a přitažlivě. Ano, býváme přežraní, ale většinou s tím nejsme spokojeni. Pokud chceme změnu, má naše společenství šanci. Když v něm nevěříci kolem nás vycítí alternativu k tomu, co zatím v životě potkali, začnou přicházet. Pak získá větší smysl také pouliční evangelizace – jako doplňkový rozsévací program a jako zdroj povzbuzení.

200 euro na kočku

Ježíšův příchod: Bojíme se, nebo se těšíme?

Lubomír Ondráček

V celých dějinách novozákonní církve se střídal období aktuálního očekávání příchodu Pána Ježíše s etapami, kdy křesťané návrat Pána Ježíše příliš neočekávali, resp. nebylo to pro ně aktuální téma. Letos, zvláště v souvislosti s datem 23. 9. (které ovšem zmiňovali i lidé křesťanství značně vzdálení), se otázky kolem návratu Pána Ježíše opět dostaly do popředí.

Lidé dělali zvláštní rozhodnutí. Četl jsem o ženě, která dala 200 € svým sousedům, aby se po vytržení postarali o její kočku, jedna sestra údajně zrušila z důvodu tak blízkého příchodu Pána svatbu, narážel jsem na vyděšené

reakce křesťanů, co už všechno nestihnou, o co kvůli příchodu Pána Ježíše přijdou (to se lišilo podle věku – někdo měl obavu, že už nestihne mít svatbu a děti, že by rád prožil „normální“ život tady na zemi; někdo, že nestihne být dědečkem – v podstatě samé dobré, Bohem darované věci), a nebo na otázky, co by měli změnit, když tedy Ježíš přijde tak brzy. Některé rozhovory mně připadaly absurdní. Vůbec si nedělám z obav a názorů mých sourozenců legraci a nijak je nezlehčuji. Někomu zase mohou někdy připadat podivné mé obavy a názory. Jen jsem si kladl otázku, jestli má očekávání na příchod Pána Ježíše vypůsobit tento druh reakcí. Má vyvolat strach a zmatek, nebo spíše radost?

Byl jsem během srpna a září tázán přímo nebo nepřímo, zda si myslím, že Pán Ježíš 23. 9. přijde, resp. že bude vytrženi. Poctivě jsem od-

povídal, že nevím, ale že by to bylo to nejlepší, co by se mohlo stát. Na příchod Pána Ježíše se skutečně těším, a dokonce jsem přesvědčen, že je blízko a mám naději, že se ho ještě dožiji.

Rychle přešlápnout?

V Lukášově evangeliu (21,25–28) se píše o příchodu Pána a je tam zmíněno, že národy budou omdlévat strachem, a Boží lid má pozvednout hlavu. Je to čas naděje. Pokud se jako křesťané příchodu Pána Ježíše bojíme, je něco špatné. Pokud se myslíme, že v případě blízkého Kristova příchodu musíme ještě něco změnit, tak to změňme bez ohledu na to, kdy Pán přijde, protože je to asi potřeba. Je velké nebezpečí žít na hraně, kdy máme jednu nohu v Božím království a jednu ve světě a přemýšlíme, jak stihnout na poslední chvíli tou nohou ze světa ještě přešlápnout do Božího království.

Pokud si myslíme, že kvůli příchodu Pána Ježíše o něco přijdeme nebo něco podstatného nestihneme, tak příliš milujeme tento svět a pravděpodobně žijeme v omylu o tom, jak to bude po příchodu Pána vypadat. On pro nás připravil nepředstavitelné věci (1K 2,9). To nejkrásnější na tomto světě se tomu nemůže zdát vyrovnat. Někdy jsme určeni svou představou o tom, jak to bude po příchodu Pána Ježíše vypadat (někdo říká, že to bude jako

krátce

◆ **0 duchovním boji v Praze.** Ve dnech 6.–7. 10. pořádala KMS ve sboru CB na pražských Vinohradech konferenci pod názvem „Vyzbrojení“. Přibližně 160 účastníků sloužili slovem i modlitbou Peter Butt, který vedl už lednový seminář KMS, a spolu s ním Paul Randerson, oba z Velké Británie.

P. Butt (vlevo) a P. Randerson

KMS zvolila aktuální téma duchovního boje, protože toto téma je často podceňováno a také kolem něj vznikají různá bizarní učení i praxe. Jak zdůraznili oba vyučující, problém je jak vidět démona za každým rohem, tak se Satanovou mocí a působením nepočítat vůbec.

Vyučování sestávalo ze čtyř bloků (definice duchovního boje, účast v duchovním boji, překážky a zbraně duchovního boje). Jako hlavní forma duchovního boje bylo zmíněno zvěstování evangelia. Vítězíme skrze Beránkovu krev a slovo svého svědectví. Sílu nepřítele nejvíce oslabujeme, když lidé uvěří a začnou sloužit Bohu. Zároveň platí, že bez modlitby průlom neuvidíme. Důraz byl kladen na autoritu k vládnutí, kterou Adam ztratil, ale Pán Ježíš ji pro nás opět získal, a také na zjevení při službě, kdy nejednáme mechanicky podle okolností. Některé nemoci jsou démonické a některé nikoli. Některé problémy jsou psychologické a některé nelze vyřešit bez

duchovní konfrontace. Satan se tváří jako lev, ale lvem není, protože je tu Lev z Judy, který zvítězil. Změnu přináší modlitba a láska k lidem.

Nemalá část programu byla věnována zodpovídání otázek. Na závěr konference se oba řečníci s pomocí českých pastorů modlili za každého, kdo měl zájem. Tyto modlitby trvaly takřka tři hodiny.

„Celá konference byla praktická a biblicky fundovaná a mám naději, že přinese dobré ovoce v životech účastníků,“ řekl o akci předseda KMS Lubomír Ondráček.

◆ **Zrušte povinné předškolní vzdělávání!** V reakci na novelu školského zákona zorganizovala Aliance pro rodinu (dříve VORP) petici pro ministra školství, který bude jmenován po říjnových volbách. Petice ho oslovuje žádost, aby inicioval novelu zákona, která zruší povinnou docházku do školky pro všechny děti od pěti let. „Zákon vytvořila vaše předchůdkyně ministryně Valachová, aniž by brala v potaz připomínky mnohých organizací a místních samospráv,“ oslovuje petice budoucího ministra.

Povinná školka přináší podle autorů petice „obrovský nárůst administrativy místním samosprávám, samotným školkám i zodpovědným rodičům, kteří mohou mít velmi odlišnou představu, co jejich dětem v předškolním věku nejlépe prospěje, a chápou tento zákon jako omezení jejich svobody. Vydává také signál všem rodičům, že stát nedůvěřuje jejich výchovným schopnostem a místo toho, aby je povzbuzoval k zodpovědnosti za výchovu svých dětí, kus této odpovědnosti jim tímto zákonem bere.“

Naplnění nového zákona provází řada zmatků: např. rodiče, kteří chtějí své děti stravovat sami, jsou nuceni platit za stravu ve školce; místní samosprávy „nedokážou přimět, nebo dokonce vyhledat všechny rodiče nejen ze sociálně vyloučených lokalit tak, aby všechny děti do školek skutečně dali, hrozby pokutami se mají účinkem“.

◆ **Brodfest.** Mládežnický festival CB se pod názvem Mezi řádky konal 29. 9. – 1. 10. tradičně v Havlíčkově Brodě. Řečníci se snažili „dotknout mnohých tajemství“, „poodhrnout roušku věci často nevyřešených“ a také „poodhalit části Božího charakteru nám dosud neznámé“. Na programu byly desítky

seminářů a workshopů, sporty, dobrodružný běh s Atlety v akci, divadelní představení Bílá labuť nebo koncert chválicí skupiny Lévi.

Jedním z řečníků byl i předseda Rady CB David Novák, který o akci pro Život víry uvedl: „Tato setkání mají v CB dlouhou tradici a od roku 1989 se konají každé dva roky. Myslím, že jsem asi jediný, který byl úplně na všech. Nejdříve jako účastník, pak mnoho let jako jeden z organizátorů, nyní opět jako účastník, ale i řečník. Když jsem byl v sále spolu s více než 800 mladými lidmi, zažíval jsem to, co vždy – úžasný

pocit Boží rodiny, požehnání a nesamozřejmosti toho, že mohu být součástí toho všeho. Základní věci se zde nezměnily: Vždy zaznívalo Boží slovo, vždy byla evangelizace s výzvou, vždy byly volitelné semináře, sport a chvály. To, co se mění, jsou „kulisy“ v podobě osvětlení, kamer, technického zázemí atd.

Asi se změnilo i to, že dříve před halou, kde akce probíhala, neparkovalo tolik aut a mladí by si dříve asi nekupovali kávu za 50 korun. Ale to není podstatné. Podstatný je hlad po Bohu a to, když Bůh na této akci někoho osloví. Pro mě osobně byla asi nejsilnější zkušeností reakce na evangelizační výzvu. Silně na mě zapůsobilo, když jsem tolik lidí viděl jít dopředu, vydávat svůj život Kristu anebo s ním obnovovat svůj vztah.“

◆ **Bétel CZ nově i ženy.** Od září se na odvykací program do Bételu v Kralupech nad Vltavou mohou hlásit i ženy závislé na drogách či alkoholu. Komunita Bétel CZ je součástí organizace Betel International, která poskytuje pobytový program pro závislé na návykových látkách. Pobyt v Bételu

Vedoucí ženské komunity – Daniela a Anna

je zdarma. Členové komunity pracují v charitativním podnikání a tak přispívají na své ubytování, stravu a péči. Za 12 let existence českého Bételu programem prošlo na 200

nepřetržitá bohoslužba a někdo jako nepřetržitý večer chval, a to nemusí být pro každého lákavé). Ono to ale bude úplně jiné, než si umíme představit, protože to naše oči nikdy neviděly a ani nám to nevstoupilo na mysl. Není o co přijít, dá se jen získat. A jestli se bojíte, že kvůli příchodu Pána Ježíše už někdo nestihne uvěřit, tak neváhejte a jděte mu zvěstovat evangelium. Nikdy totiž nevíme, kolik času na této zemi máme a kolik ho mají lidé kolem nás. A to bez ohledu na příchod Pána Ježíše.

Dvě nebezpečí

V souvislosti s příchodem Pána Ježíše nás Písmo varuje před dvěma nebezpečími,

Pokud někdo tvrdí, že zná termín příchodu Pána Ježíše, je to bludař.

kteřá se vyskytují dnes stejně jako v první církvi současně. Prvním nebezpečím jsou zmatky, tvrzení, že Pán Ježíš už je vlastně tady,

dokonce různá falešná proroctví (2Te 2,1–4; Mt 24,23–27). Jejich cílem je vyvolat zmatení, strach, zabránit pokojnému zbožnému životu a šíření evangelia. Nedejme se zneklidnit ani otrást. Příchod Pána Ježíše bude jako blesk z nebe a nelze ho předem spočítat. Usnou i připravené panny (Mt 25) a hospodář by se připravil, kdyby věděl, kdy zloděj přijde (L 24,43). Pokud někdo tvrdí, že zná termín příchodu Pána Ježíše, je to bludař.

Existuje ale ještě druhé nebezpečí. Podle třetí kapitoly druhého Petrova dopisu jsou i lidé, kteří v podstatě zpochybňují příchod Pána Ježíše a říkají: Kdo ví, kdy to bude. Jenže když ztratíme perspektivu Kristova příchodu, ztrácíme důležitou motivaci pro to, abychom na prvním místě hledali Boží království a jeho spravedlnost. I kdyby Pán přišel za stovky let, stejně žijme, jako by měl přijít zítra. Jak už jsem zmiňoval, stejně nevíme, kdy přijde náš čas k odchodu z této země. Znamení jeho příchodu jsou stále ve větším množství. Vyhlížejme ho a těšme se.

Takže budme v pokoji, nepropadejme zmatku a strachu. Povzbuzujme ostatní. Jak ty, kteří se příchodu Pána Ježíše bojí nebo dělají zmatená rozhodnutí (v Tesalonice někteří křesťané

poezie *

Noe novověku

*Až jednou
Bůh
zabouchne
dveře milosti
a lidstvo nechá
utopit se
v konzumu
bude
i s rodinou
na té správné straně dveří*

□ Kateřina Supíková

dokonce přestali pracovat), tak ty, kteří myšlenku na příchod Pána Ježíše vytlačili ze svého běžného života. Nezabýdleme se příliš na této zemi. A volejme spolu s Duchem svatým: „Přiď, Pane Ježíši!“

Ing. Lubomír Ondráček je předsedou KMS a hlavním pastorem KS Praha.

mužů. Českou pobočku založili manželé Veronika a Petr Tiší, které podporuje Nadační fond KMS.

◆ Reformované katolické vyznání.

Více než 250 prominentních protestantských teologů z celého světa vydalo při příležitosti 500. výročí reformace v září prohlášení. Dokument Reformované katolické vyznání poukazuje na hlavní teologické zásady širokého spektra protestantských křesťanů. Cílem je ukázat, že protestanté po celém světě jsou v hlavních bodech své vírouky jednotní. Je také reakcí na výtky některých katolíků, že dědictvím reformace je jen nekončící dělení církve.

„Uvědomil jsem si, že jedním z nejlepších způsobů, jak bychom mohli skutečně uctít výročí reformace, je přijít s vyznáním víry, které by vyjadřovalo jednotu mezi dědicí reformace,” řekl k tomu Jerry Walls, profesor filosofie na baptistické univerzitě v Houstonu a iniciátor vzniku společného prohlášení.

Vyznání obsahuje 12 článků. Mezi ně patří trojedinost Boha, autorita Písma, Ježíš Kristus jako Boží syn, zároveň člověk a hlava církve, nezasloužená Ježíšova oběť, křest a Večeře Páně nebo poslední soud. Walls také vysvětluje, proč je v názvu slovo „katolický“. „Římská církev sama sebe zjednodušeně nazývá „katolická církev“. Není to katolická církev. Je to jedna část svaté katolické církve,” upozorňuje Walls. Původní význam slova katolický je totiž „obecný“ nebo „univerzální“.

Vyznání by také mělo být impulsem k usilování o ještě větší jednotu mezi církvemi. „Nejsme křesťany věrnými tradici reformace, pokud nebereme vážně Ježíšova slova a jeho

modlitbu za jednotu učedníků, aby svět mohl uvěřit,” zdůrazňuje Timothy George, děkan Beeson Divinity School v Alabamě.

Text vyznání:
www.reformingcatholicconfession.com
(www.christianpost.com)

◆ Ultrakonzervativci obvinili papeže z kacířství.

Na šedesát katolických kněží, teologů i laiků z různých zemí se otevřeně postavilo reformním myšlenkám papeže Františka. V 25stránkovém dopise neboli „synovském napomenutí“, který mu v srpnu poslali a v září zveřejnili, jej obviňují z propagace kacířských myšlenek ohledně manželství, mravního života a přijímání svátosti. Výtky se týkají loňského dokumentu Radost lásky (Amoris laetitia), který vychází z výsledků celocírkvní diskuze o rodinném životě. „Je důležité, aby rozvedení lidé, kteří žijí v novém svazku, věděli, že jsou součástí církve, že nejsou exkomunikováni,” píše se mimo jiné ve 260stránkovém dokumentu. Autoři dopisu papeže obviňují, že když umožňuje znovusezdaným párům přicházet k přijímání, podporuje tím hřích cizoložství.

Papež podle nich zavedl církev do dvou krizí. Jednou z nich je modernismus, který relativizuje hlavní zásady katolické víry. Druhou prý způsobuje „bezpříkladná sympatie“ papeže k „arcikacíři“ Martinu Lutherovi, který před 500 lety odstartoval celoevropský reformní proces. Na závěr Františka žádají, aby své myšlenky poupravil v souladu s tradičním církevním učením.

Ke kauze se vyjádřil např. biskup Václav Malý, který na facebooku napsal: „... malost vítěz nad snahou pochopit katolickou

upřímné úsilí o církve otevřených dveří.

Svědčí to o jejich touze zastavit čas.”

Plzeňský biskup Tomáš Holub k tomu řekl: „Jestli chceme udržet rodinu jako krásný plod života a společnosti, tak to nemůže být tím, že budeme upevňovat normy, které hrozí těm, kterým se to nepovedlo. Obávám se, že signatři papeži nerozumí.”

Papež František označil výtky za respektování hodné, avšak pomýlené. Dopis nejspíš nebude mít větší dopad, žádný signatář nepatří do nejvyšších kruhů římskokatolické církve.

Prominentní český kněz a intelektuál Tomáš Halík napsal otevřený dopis vyjadřující podporu papeži, který podepsaly desítky kněží, biskupů a dalších osobností ze 13 zemí světa.

◆ Jak definovat rodinu? Koho má zákon považovat za rodinu, koho má podporovat a jak? Na tom se čeští politici neshodnou.

V polovině září vláda těsnou většinou schválila koncepci rodinné politiky, kterou už loni připravilo ministerstvo práce a sociálních věcí pod vedením ministryně Michaely Markšové (ČSSD). Lidovci se od dokumentu distancovali a tvrdě ho kritizují. Vadí jim například, že stát chce sociální dávkami podporovat neúplné rodiny na úkor tradičních, fungujících rodin.

Kriticky se ke koncepci vyjádřil i europoslanc z KDU-ČSL Tomáš Zdechovský: „ČSSD v čele s paní ministryní Markšovou se vloženo snaží o úplnou destrukci rodin a další přibližování Norsku, kde už lidé téměř nejsou schopni normálních a stabilních vztahů. Ty jsou přitom nejen prokazatelně nejlepší pro děti, ale pro stát i nejjednodušší na podporu.

Považovat totiž za rodinu třeba dva gaye chtějící dítě je absurdní nesmysl ve stylu „sociální dávky všem,” uvedl.

Ministryně Markšová si však myslí, že změna pojetí rodiny je na místě. „Taktó široce rozvrstvené druhy rodin u nás prostě existují. Uvědomme si, že polovina dětí se rodí mimo manželství, polovina rodičů se rozvádí a my chceme dělat opatření pro ty rodiny, které skutečně existují, a ne pro nějaký ideál, který ale bohužel neexistuje,” okomentovala spory Markšová.

Z koncepce naštesti vypadla změna pravidel umělého oplodnění, která by mimo jiné umožnila ženám žádat o oplodnění i bez souhlasu muže. Jak boj o tradiční rodinu dopadne, rozhodne až nově zvolená vláda.

◆ Nový senior KS. Od 14. 10. mají KS nový seniora. Po patnácti letech, kdy z této funkce odstoupil zakladatel této denominace Dan Drápal, se kolegium pastorů KS shodlo na osobě svého nejvyššího představitele. Na podzimní pastorálce v Dlouhém

byl seniorem zvolen Marek Prosner, který v této funkci de facto fungoval už řadu let. Hlasovalo pro něj 44 z 53 přítomných delegátů. Vzhledem k tomu, že KS jsou církví kongregačního typu, kde je autorita v celocírkvních věcech svěřena kolegiu pastorů, je pravomoc seniora značně omezena. Marek Prosner jako senior KS reprezentuje svou denominaci na veřejnosti a sborům KS poskytuje nadšborovou službu, a to sborům, které o tuto službu projeví zájem.

